

Защо сме ний дошле. На скарвание всяко
Помежду хората е сявга краятъ миръ.
Било какво било, вий трябва най-подиръ
Да не забравяте, че съ вапшта разправия
И неразбранщина къмъ явна съсия
Ведете делото, което сте до днесъ
390 Тъй вешо водили. За общий интересъ,
Пооставете се отъ дертовете частни!“ —

Но скокна тукъ Младенъ: „Не, отче, не! Несвясни,
На вятъръ хвърлени не бяха тезъ слова,
Що на Оборище азъ казахъ — и това
Що казахъ, днеска го поддържамъ пакъ отъ ново:
Ще дойде день и вий, помнете мойто слово,
Ще видите, че вазъ за носъ ви е повелъ
Бенковски; — делото че той къмъ друга цель
Повежда, безъ да го е еня за народа
600 И за желаната отъ всинца ни свобода!“

Но тукъ пресече го презъ дума Попъ Матей:
„Йокъ, стрижено! Момче, тебъ думамъ азъ, недей,
Едвамъ обистрена, водата пакъ размътя.
Току що делото довели сме средъ пътя —
Ти йокъ, такова... Туй е гряхъ и срамота.
И кой го прави, кой? Азъ, казва се, баща
Съмъ твой, и нека менъ е просто да ти кажа:
Отъ някое времѣ въ тебъ сякашъ сила вража
Е влязла. Все така, все онака било,
610 Тозъ кривъ и онзи кривъ, на всякъде все зло..
Да кажемъ че е тъй. Добре. Но съ гюрултия
Нима се някаква постига управия?...

дандо, в чужда